

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

en Diskussion vil føre til, at vi bliver enige om, hvem der har størst Skyld i, at man endnu ikke er naaet til Enighed om disse Problemer. Vi bliver næppe heller enige her i Aften — selv om vi diskuterer Spørgsmaalet i lange Baner —, om det nu er rigtigt at gennemføre en Kronerænkning, eller om man skal lade være dermed, og jeg synes ogsaa, det vil være overflødigt efter de Udtalelser, der foreligger, efter Partiernes Stilling i det andet Ting at gaa ind i en lang Drøftelse af, om det er rigtigt at gennemføre det her foreliggende Forslag eller ej. Jeg tror ikke, det bliver muligt for nogen af Parterne at overbevise den anden Part om, at ens egen Stilling er den rigtige.

Angaaende en enkelt Udtalelse af det ærede Medlem, om Tilskuddet til Smørproduktionen, vil jeg dog gerne gøre den Bemærkning, at Vilkaarene for Smørproduktionen, hvis det foreliggende Forslag gennemføres, ingenlunde bliver ringere, end de er for Øjeblikket, idet man bevarer de 6 pCt.s Tilskud og samtidig yder et Beløb paa 2 Kr. pr. 100 kg Oliekager, der indføres til Produktionen. Vel er Priserne steget i den Tid, der er gaaet, men de er steget saavel for Smørrets Vedkommende som for Raastoffernes, og man kan derfor sikkert ikke sige, at det foreliggende Forslag er ringere end den Lov, vi har endnu i Dag med Hensyn til Smørproduktionen.

Det ærede Medlem vil formodentlig være enig med mig i, at naar man skal behandle disse Problemer, maa man gøre sig klart, at jo mere en Landbrugers Bedrift for Tiden er indstillet paa Indkøb af udenlandsk Foderkorn, des vanskeligere er hans Stilling. Det Forhold maa der derfor efter min Mening tages Hensyn til, naar man vil bedømme Landbrugets økonomiske Vilkaar, og naar man vil gennemføre Foranstaltninger, der skal raade Bod paa de Vanskeligheder, Landbruget er inde under.

Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Korsgaard) beklagede sig — samtidig med at han udtalte stor Villighed til at opnaa Enighed om en Ordning af varig Karakter — over Regeringspartierne og Regeringens forandrede Stilling til Novemberforslaget. Ja, det er jo en fortræffelig konservativ Opfattelse, at man skal holde paa det bestaaende, og det er ganske naturligt, at det

ærede Medlem har vanskeligere ved at komme bort fra det bestaaende end vi andre, som ikke er besjælede af en saa konservativ Opfattelse. Jeg for mit Vedkommende mener, at man ved enhver Lejlighed bør tage Hensyn til ændrede Forhold, og der er her sket en ikke helt ringe Ændring, selv i Løbet af de 3 Maaneder, der er gaaet. Man maa huske paa, at for Øjeblikket foregaar Udviklingen med en rivende Fart, og der er paa to Omraader sket meget vigtige Ændringer. For det første er der gennemført højere Priser for Flæsk og Æg, det vil altsaa sige, at Produktionen af Flæsk og Æg af hjemmeavlede Foderemner er blevet gunstigere stillet, og derfor er der ikke den samme Nødvendighed som sidst for et Tilskud direkte til Produktionen. Derimod er Forholdstallet mellem Priserne paa disse Produkter og det udenlandske Korn, som anvendes i Produktionen, blevet endnu mindre, og det er disse faktisk ændrede Forhold, jeg har taget Hensyn til ved Udarbejdelsen af Forslaget. Jeg synes ikke, jeg vilde have løst min Opgave, hvis jeg ikke havde taget Hensyn til denne Udvikling. Det er den, der er saa afgørende, og den, synes jeg, maa man tage Hensyn til, hvis man vil søge at gennemføre en Ordning, der er saa forsvaerlig som overhovedet muligt over for de forskellige Dele af Landbefolkningen.

Spørgsmaalet kan naturligvis ogsaa løses, som det ærede Medlem og hans Parti har anvist — det er der ingen Tvivl om —, dersom man har Penge nok dertil. Men saa vidt jeg kan se, vil det Ændringsforslag, som det ærede Medlems Parti har stillet i det andet høje Ting, betyde en Udgift for Staten paa en 6—8 Mill. Kr. mere end de 12—13 Mill. Kr., som Gennemførelsen af vort Forslag vil kræve, og det tror jeg ikke Staten kan overkomme. Hvis det var saadan, at der var Penge nok, vilde det ikke være saa vanskeligt for os at blive enige om en saadan Ordning, men da der ikke er Penge nok, da der er Vanskeligheder alle Vegne, da hele vort Erhvervsliv og hele Befolkningen maa indstille sig paa, og i den Tid, der er gaaet under Krigen, har indstillet sig paa, at Indtægterne er det meget vanskeligt at faa til at gaa opad, medens Udgifterne sikkert vil stige meget stærkt, saa tror jeg, det vilde være ugørligt for Samfundet at løse Opgaven efter de